

"Hvad synes du?"

Ovenstående sætning må gerne være en af de mest brugte i et ægteskab. I de første år af ægteskabet, er der heller ingen tvivl om, at bruges sætningen flittigt. Når den senere fader noget ud, tænker jeg ikke, at det er uvilje, men mere et udtryk for, at travlheden er indtrådt og det jo kræver ekstra tid at bruge den sætning. Det er imidlertid en lille sætning, som spiller en større rolle i kærlighedsrelationen, end vi lige tænker - som er den gode "lim" i ægteskabet, da den signalerer at vi regner med den andens værdi og mening på samme niveau som en selv.

Vi er jo lystbetonede mennesker - faktisk opstår 70% af vore valg ud fra vores lyst - og det er sikkert godt nok, da det jo er sådan Gud har skabt os. Men er der noget vi virkelig har lyst til, så forsvinder lysten ofte til at stille spørgsmålet "hvad synes du?" både til min ægtefælle - og til Gud, for sæt nu det blev et nej.

Men det er faktisk her vi har mest brug for at stille spørgsmålet, for med lysten mister vi meget af evnen til at være objektive - og er vi gift, er det jo vigtigt at bevare vores objektivitet, da vore valg altid berører den anden - ja hele familien.

Derfor er det en god ide at beslutte sammen, at spørger den anden, hvilke lystbetonede opgaver der skal siges ja til - for den anden er ikke smittet af lystfølelsen og har derfor stadig sin objektivitet i behold. Det handler ikke om, at den anden så skal bestemme men om, at den lystbetonede har brug for hjælp til objektivitet, for at kunne respondere fornuftigt og respektfuldt på sin lyst.

Så lav en regel fra i dag, kære ægtefæller, at den objektive altid skal være med til at afgøre svaret og ikke kun den lyst betonede - på den måde sikrer I jer et fællesskab der ikke kører af sporet i lystbetonede opgaver - og "lim" der medvirker som grundlag for at kærligheden kan vokse gennem hele ægteskabet.

Kærlig hilsen

Steen Palmqvist